

Vagy talán azt képzelik, hogy ők hivatottak helyettünk gondolkodni; vagy hogy gondolkodásunkat, (egyebünk sines) megrenszabályozhatják?

A jugoszláviai magyar kisebbség számottevő rétege van annnyira érett, hogy tudja megállapítani és értékelni, ha valaki az érdekében dolgozik. Elhiszem jóakarátukat, mikor az osztályellentéteket ki akarják küszöbölni az itteni magyar kisebbség közül, de állítom, hogy az első piaci napszámalkú dugába dönti kísérletüket. Kisebbségi sorsunk közös, de gondolkodásunk gazdasági helyzetünkénél fogva különböző. Ezt letagadni lehetetlen.

Sörös Mihály
munkás, B. Topola

Emigránsok

E cím alatt az egyik vojvodinai hetilap nemrégiben foglalkozott a magyar politikai menekültekkel és a közvélemény félrevezetése céljából a már tőle megszokott hangon végigkorbácsolt rajtuk.

Hogy a fiatalabb nemzedéket, akik néhány évtizeddel ezelőtt még nem éltek, vagy még gyermekkorban voltak, felvilágosítsam, szükségem tartom egy pár szóval megemlékezni a magyar emigrációról.

A Rákóczi- és Kossuth-korszak menekültjei ugyanazokért az ideális népfelszabadító eszmékért lettek hazátlanok, mint a húsz év előtti magyar politikai harcosok, élükön Károlyi Mihállyal, aki lemondott grófi rangjáról és negyvenezer holdas kápolnai birtokáról. Ő maga kezdte el hitbizományán a földosztást, a magyar nép évszázados sebének gyógyítását, amiért a ma is uralmon levő hűbéri rendszer hazaárulónak bélyegezte. Pedig a földosztást megelőzően a főnemes-ség és a püspökök fogadalmat tettek politikai hitvallása mellett és ha a nagybirtokot nem fenyegette volna közvetlen veszedelem, bizony sok minden másképen történt volna. De a magyar ezerholdasok elgáncsolták Károlyi nemes törekvését, szövetkeztek a népi köztársaság összes ellenfeleivel — még a csöceselékkal is — s Károlyit és izig-vérig becsületes társait megakadályozták céljaiknak keresztülvitelésében. A magyar népköztársaság első elnökének nevét nem lehet a magyar parasztság és munkásság lelkéből kitörölni. A parasztok nem felejtik el, hogy Károlyi volt az, aki elsőnek kezdte meg az igazi földosztást és még ma is várják, hogy visszajön és folytatja megkezdett munkáját.

A Rákóczi-emigrációt, a feudális labancok, a Kossuth-emigrációt a feudális Habsburg-zsoldosok, a Károlyi-emigrációt a mai feudális magyarok kergették tragikus hazátlanságba. Amint Rákóczinak és Kossuthnak, úgy Károlyinak sem csorbíthatta ez nemes és tiszta jellemét. Ezt a tényt elferdíteni az olvasók tudatos félrevezetését jelenti.

Osztálygyűlölet és pártpolitikai szenvedély nélkül meg lehet állapítani, hogy ha a mai Magyarországon a földreform kérdésében a nép részéről politikai megmozdulás történne és ha ebben a harcban ismét a feudális urak kerekednének felül: a negyedik emigrációt ugyanazok az okok szülnék meg, mint az előzőket.

A magyar politikai menekültek természetesen ott kerestek menedéket, ahol szabadságszerető politikai meggyőződésükért nem gátolták

őket nyomorúságos életük továbbtengetésében, ahol a mindennapi kenyeret nem attól tették függővé, hogy vajjon uszályhordozói-e a feudalista-tőkés uralomnak. S ma már az is megállapítható, hogy azokban az államokban, ahol akár szellemi, akár fizikai munkával keresik meg mindennapi kenyerüket: a magyar fajnak megbecsülést szereztek. Ezt azonban majd csak a jövőben elkövetkező demokratikus átalakulás fogja értékelni és elismerni, mert a mai náci-szellemű középeurópai légkör a demokratikus akarások mellett minden egyéni értéket pusztulásra ítél, különösen akkor, ha az egy hányatott nép felszabadulásának és demokratikus államberendezésének szálait szövögeti. Mindennek pusztulnia kell, ami az uralkodó feudális rendszernek keilemetlen, vagy népsorvasztó politikájával ellentétben áll. És az a hetilap, amely alávaló módon hordta össze alaptalan rágalma-ait a magyar emigráció ellen, zsoldosává szegődött annak a náci-szellemmel átitatott politikának, amely nemzeteket és népeket söpör el nagyratörő útjából.

A népek és fajok történetében a magyarságnak jutott az a sors, hogy örökös marakodásban élje ki magát. Ezt a tulajdonságát évszázadokon keresztül használta ki a Habsburg elnyomtatás is. Az ezt megelőző történelmi időszakok sem szűkölködnek gyűlöletes vetélkedésekben. Ma, a huszadik század derekán, annyi megpróbáltatás után sem hagyott alább ez a marakodó kedv. Az óhazában az elnyomottak és uralmon levők gyűlölködése folyammá dagad, az utódállamokban politikai és kulturális tevékenykedés terén választódik el egymástól magyar és magyar, mert „népünk jó, mint a falat kenyér” és a különböző politikai lovagoknak bőséges teret ad az időleges érvényesülésekre.

A Jugoszláviában élő magyar politikai menekültek emelt fejjel viselik sorsukat és vállalják a felelősséget a már említett hetilap által kilátásba helyezett leleplezéssel szemben is. Nincsenek rejtett céljaik. Bátran és becsülettel viszik továbbra is azt a politikai harcot, amiért hazátlanokká lettek. Nincsenek üzletes céljaik, mert kenyérkereső munkájuk mellett a magyar dolgozó nép felszabadulási harcaiból is ki akarják venni a részüket. Felvilágosító munkájukkal pedig meg akarnak akadályozni minden olyan törekvést, amely az újabb elnyomtatást célozza. Felvilágosítani a dolgozó magyarságot a rájuk leselkedő lélekkufárok néprontó munkájáról, akik nem kívánnak egyebet, mint a dolgozó népet újra és újra a feudálisok és a velük szövetező társaságok osztályérdekeinek jármába hajtani. Ezt nyíltan és bátran hirdeti a jugoszláviai magyar emigráció, s ha szükséges, „két könyökkel csinál utat” a hamisítatlan demokrácia, az igazi népjogok, a minden néppel békésen együttélő, gyűlöletmentes, magyar dolgozók társadalma számára.

Ettől a harcos meggyőződéstől, melyet a húszesztendősen szenvedés csak megerősített, nem téríti el még a népet szándékosan félrevezető „A Nép” köré csoportosult kis érdektársaság kilátásba helyezett fi-gyrlő állása sem.

Vértes Árpád, Noviszád